

i o i o
o o

Úvodník

Ti voglio bene.

Tato italská fráze je veskrze něžné vyznání lásky nejen mezi romantickými partnery, ale i přáteli, příbuznými – zkrátka ji můžeme říct každému, ke komu chováme hluboké a veskrze příjemné city. Koho si vážíme, s kým nám je dobře a komu dobro přejeme.

V tomto čísle Agónie se budeme věnovat lásce jako takové, ať už si ji představujeme jako tu romantickou, rodinnou, přátelskou, tak i transcendentální a materiální. Prostě všemu, co nás obklopuje a co máme rádi. Těšit se můžete na několik láskyplných povídek, krásné fotky od našich talentovaných fotografů, a také na tzv. appreciation board, kde jsme si v rámci AG navzájem vyjádřili, jak nám na ostatních záleží. No a v neposlední řadě na Vás, milí čtenáři, vyskočí i pár odlehčovacích memů.

Přejeme tedy příjemné počtení a mnoho sil do konce školního roku!

Vaše
Justý a Linda •

Redakce

Justýna Tůmová, VI.A
Linda Xochitl Součková, VI.B
Lukáš Witzany, VIII.B
Sebastian Sallfelner, VI.B
Miriam Žytková, I.A
Marta Majerová, VII.A
Christoph Slaměnik, V.B
Vítek Frei VI.A
Kamila Bejšovcová 6.A
Karolína Kováčová, I.A

korektura

Kilián Benda, VII.A
Vítek Frei VI.A
Martin Janata, VI.A
Zuzana Rosenbaumová, VIII.B

obálka + ilustrace

Kateřina Vrtišková, VI.A

sazba

Barbora Hnyková, VII.C

agónie, květen 2021

Vyšlo v elektronické podobě

Obsah

- 2 [Úvodník](#)
- 3 [Obsah](#)
- [Krátké zprávy](#)
- 4 [Laskavá vyznání](#)
- 6 [Zdravá sebeláska](#)
- 8 [Ti voglio bene, Praho](#)
- 14 [Milostná óda na mikiny](#)
- 15 [Mám doma kocoura, mám ho ráda](#)
- 16 [Povídka o sakuře a ptačí třešni](#)
- 19 [Recept na jablečné růže](#)
- 20 [Rozhovor s panem profesorem Hyacintem](#)
- 21 [Zmínka o Jednom světě](#)
- 24 [Dvojí bouře](#)
- 25 [Violka](#)
- 26 [Aktivní okénko](#)
- 27 [Memes](#)
- 30 [Diář](#)

Linda X. Součková a Justýna Tůmová

Krátké zprávy

Letos je ročenka pojata v jiném stylu, když jsme téměř po celý rok byli online. Nezapomeňte si ji tedy pořídit!

#ReformaRočenky2021

ÁGéčácký sbor a orchestr nahrál několik studiových nahrávek! Můžete si je stáhnout ze [stránek školy](#) a zaposlouchat se do libozvučných písní.

#HuďbaNikdyNespi

#DomácímuNahráváníČest

#DěkujemeZaSkladby

Spoustu síly, nervů a zdaru přejeme našim oktávánům v průběžném skládání maturit!

#KdoDobřeMluvíNerupne

#ZkouškaDospělostiSPrstemVNose

Knihovna AG přišla s novinkami – od 17. května probíhá knižní burza vyřazených knih (2 Kč za kus). Zároveň vyhlásila knižní amnestii, takže pokud půjčené knihy vrátíte do 18. června, veškeré zpožděné bude promítnuto! Více se dozvíte na v tomto příspěvku.

#LibraryAmnesty #KnihaZaHubičku

A konečně – nastal konec onlinu, už jsou ve škole všichni.

#TřebaToVydrží •

Zdravá sebeláska

Sebeláska nemusí být nutně sobecká. Naopak, do určité míry je kompletně zdravá a zcela zásadní jak pro vás, tak vaše okolí. Navíc, jelikož jsou naše myslí našimi věčnými společníky, není nad to být s nimi zadobře. A ač neexistuje (a ani existovat nemůže) celistvý recept na správné množství té nejdělikátnější sebelásky, je pár věcí, které pro sebe může udělat každý z nás.

Hranice nejsou limity

Možná, že kdyby se vás někdo zeptal, jaký je mezi těmito slovy rozdíl, chvíli byste váhali. Významem si jsou podobná, dala by se využít ve stejném kontextu... Záleží tedy vůbec na tom? Odpověď ovšem zní ano a jejich rozlišování je prvním krokem k respektování sebe sama. Považte: na chvíli si sebe představte jako automobil, který jede po silnici. Najednou se kousek před vámi objeví značka "stop" a kus za ní kamenná zeď. Pokud zastavíte už na stopce, vše, k čemu dojde, je, že nebudete pokračovat v plné rychlosti dál po té samé cestě. Avšak co kdyby byla značka "stop" nalepená až na zdi samotné? Anebo nebyla v dohledu vůbec? Auto by se tak zastavilo až o zeď a skončilo značně pošramocené, v nejhorším případě nenávratně.

Neprorazitelná zeď jsou vaše limity, značka "stop" zase hranice. Záleží jen a jen na vás, jak daleko od zdi si ji postavíte. Nicméně nikdy nezapomínejte, že stejně jako respektujete své blízké, měli byste respektovat i sami sebe a dávat svému autu dostatečný prostor na zabrzdění a předcházet tak nepříjemným důsledkům.

Kus dobrého slova

Každý člověk má nějaký druh vnitřního monologu. Někteří ho verbalizují více, někteří méně, v myslí jiných zase ani nemusí mít strukturu celistvých vět. Přesto má každý z nás cestu jakou komunikovat sám se sebou. A to, že se tuto cestu snažíte pro sebe

udělat co nejpříjemnější, může mít velký dopad na vaši psychiku. Není totiž novinkou, že je tento váš vnitřní společník vašim největším kritikem, tím, kdo vás hned jako první vyplísí, když se vám zrovna cosi nepovede - a to i přesto, že si toho třeba nikdo z okolí nevšimnul. A ač je sebereflexe skvělá věc, pokusíte-li se ji formulovat laskavě a shovívavě, může se z kritika stát také dobrý kamarád. A to se vyplatí, přihlédneme-li k tomu, že svůj vnitřní hlas máte při sobě 365 dní v roce. Takže zkuste sami se sebou hovořit laskyplně, jemně. "To se nepovedlo, nevádí, příště to zkusíme jinak." je nesrovnatelné s "To jsi zase zvorál, ty neschopná nicksko." Pokud byste pro první možnost sáhli při konverzaci s kamarády, zkuste ji zvolit i při rozhovorech sobě.

Co vás naplňuje? A co vás ubíjí?

Během distanční výuky jsem si zvykla dělit čas na tři skupiny. První, vyplněný produktivní prací a vykonáváním - mnohdy nepříjemných - povinností. Sem jsem řadila záležitosti jako domácí úkoly, luxování, učení se na zkoušení. Další skupinu jsem označila za čas ležerní. Ten zahrnuje bezcílné nicnedělání, prokrastinování sledováním sociálních sítí, poslakování, takřka znuzené odpočívání. Třetí skupinka mě ovšem nadchla nejvíc. Patří do ní totiž čas vyplněný aktivitami, které sice nesou plody práce, avšak cítím, že při nich relaxuji. Ony činnosti by se sice daly nazvat zábavou, ale zároveň vím, že mě posouvají vpřed, že mě naplňují a že perfektně kloubí produktivitu

a vnitřní rozvoj s odpočinkem. Pro mě je to třeba kreslení nebo organizování výletu s kamarády (a jeho uskutečnění samozřejmě o nic méně).

Zajímavým poznatkem pak pro mě bylo, že ač by mi první skupina měla dávat pocit zadostiučinění a dobře vykonané práce, není tomu tak. Naopak, bývám po ní plná pocitu frustrace a vyplývaného času na něčem, co je jen odškrtávání zadaných prací z úkolníčku. Podobně na tom je druhá skupinka. Ač je celou její esencí odpočívání, po dlouhém čase stráveném takovým lelkováním se cítím mentálně ještě vyčerpaněji, frustrovaně z toho, jak mi čas utíká mezi prsty, a marně.

Každý může mít své skupinky rozvrstveny různě. Pro jednoho je třeba věnování se škole otrava, co jej akorát vysává, někdo to ale může vnímat zcela opačně a školní učivo je pro něj skvělá výzva a zdroj potěšení. Pro někoho je procházka venku ztráta času a vrchol zevlování, pro někoho ale může být radostí a povzbuzením myslí. Je tedy dobré si uvědomit, které aktivity na nás jak působí. Jaký způsob trávení času nás nakopává a který nás zase táhne k zemi. V životě jsou samozřejmě potřeba všechny tři skupinky, přesto ale třeba dojdete k zjištění, že byste je potřebovali lehce přebalancovat, trávit čas jinými věcmi jinak dlouhou dobu. A s tím už se pak dá mnohem lépe pracovat.

Všichni si teď procházíme nelehkým obdobím. Je proto důležité vědět, kdy potřebujeme pomoc, a nebát se říct si o ni, i když to není úplně jednoduché. Pokud si vy nebo někdo z vašich blízkých potřebujete s někým promluvit, neváhejte a využijte některé z uvedených zdrojů.

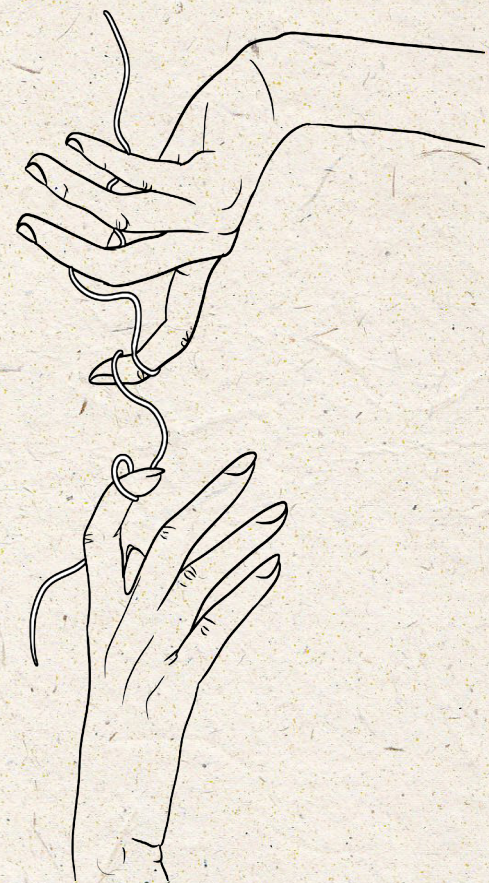
Nejste v tom sami. •

Zdroje

[Preventivní team Ag](#)

Níže uvedené služby jsou anonymní Linka bezpečí: 116 111 - pokud vám není příjemné přímo s někým telefonovat, nebo si na to nemůžete najít soukromí můžete využít i [chat \(denně, 9-13h a 15-19h\)](#)

Dětské krizové centrum: 241 484 149, 777 715 215 - opět můžete využít i [online chat](#) •

Anonym

Ti voglio bene, Praho

Vyprávění o dávno minulých dnech

Ještě se na něj naposledy letmo usmála, pak zvedla lem sukně a vkročila přes práh do domu. Dřevěné dveře se tiše zavřely a přes zdobné hvězdicové sklo zahlédl, jak se rozsvítila petrolejová lampička. Po chvíli zahlédl Veroničin stín a zároveň se jas světla snižoval. Pak nastala v domě tma. Odešla do svého pokoje. Chvilí stál zamýšlený, ale jemný jarní vánek ho vrátil zpět na zem. Rozhlédl se. Na nebi bledly červánky, jako by měly strach z blížící se noci, zatímco se první hvězdy začaly ospale kmitat.

Byla již téměř tma a Eduard zamířil domů. Ať se snažil sebevíc, nemohl přestat na Veroniku myslet. Viděl před sebou její vysokou, štíhlou postavu, která pyšně nesla krásnou hlavu, ze které jí splývaly kaštanové, kudrnaté kadeře, rámuující její vysoké čelo. Její tmavé a plné obočí jako by jejím hlubokým a výmluvným očím přidalo na jiskrnosti. Ladným protikladem jejich temné modři byly ušlechtilé, nachové rty a její hebká pleť se mohla srovnávat i s tím nejlepším čínským hedvábím. Její vážné a duchaplné partie dokonale doplňoval roztomilý nosík. Byla krásná. Byla krásná jako růže v plném květu, která na svých jemných listech sbírá kapky čerstvé rosy a své okolí naplňuje líbezou, avšak nesmírně těžkou a melancholickou vůní.

Opět zavál jarní větřík a slabá vůně dalekých petřínských růží se mísila s vůní blízkého jasmínu. Šel tmavými ulicemi, které

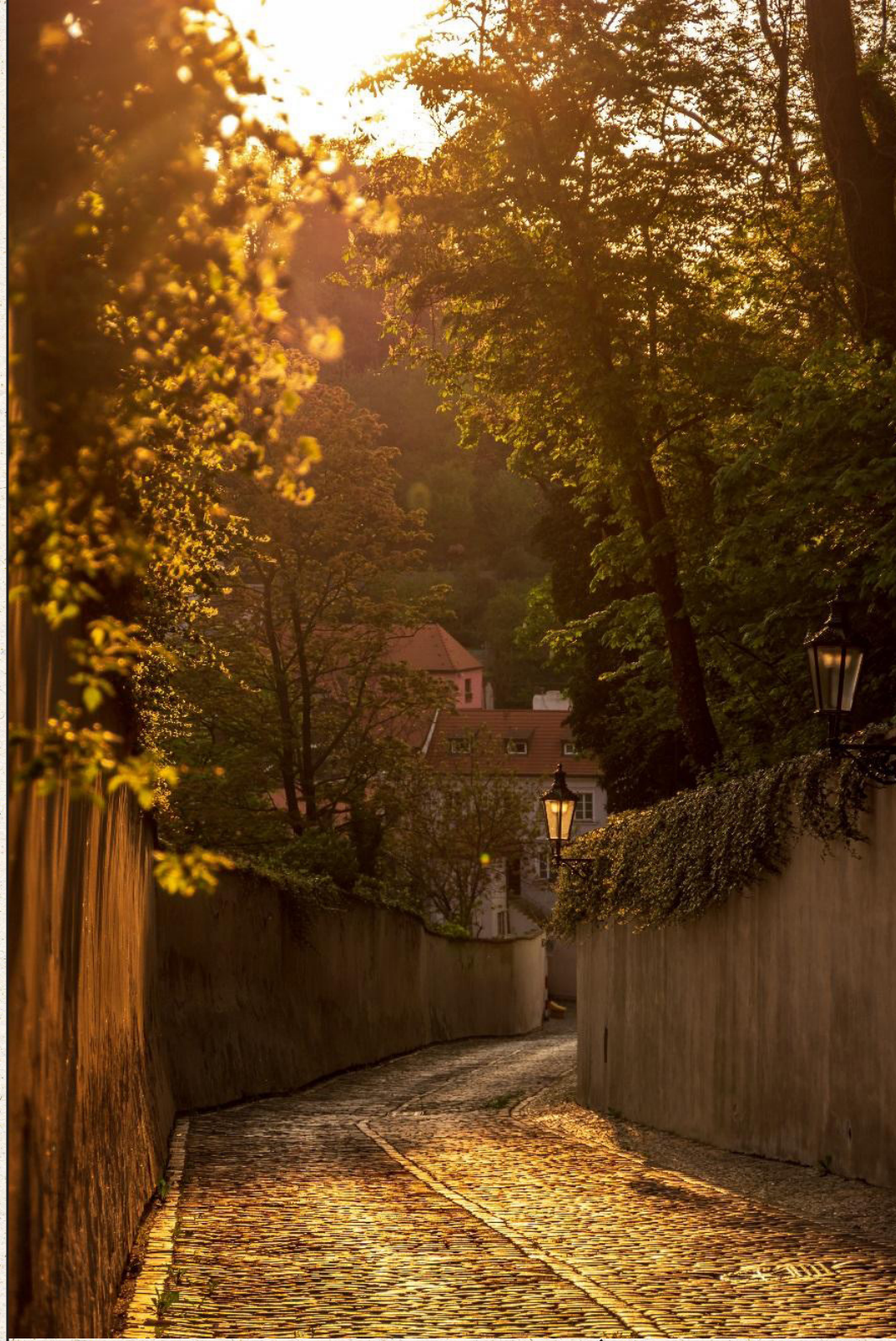
byly jen nedostatečně osvětlené pouličními lampami. V zádech mu odbíjel chrám sv. Mikuláše desátou hodinu, zatímco pod ním skřípaly podrážky o zaprášené dlažební kostky. Již dlouho nepršelo.

Vzpomněl si na jedno parné léto, když ještě býval malý kluk. V celém městě bylo nesnesitelné horko a všechno jako by se potilo. Koně táhnoucí povozy pěnili, ulice byly téměř liduprázdné a všichni, kdo byli venku, chodili pomalu, tak jako obtloustlý pan Hofrat, a s vytaženým kapesníkem, aby si rychle otřeli ještě rychleji vystupující krůpěje potu.

Objevoval tmavá pražská zákoutí. Sice byla beznadějně šedá, ale nebylo tam takové horko. Jednoho dne objevil starou zeď. Byla vlhká a padala z ní omítka, pod kterou se objevovaly karmínově červené cihly. Když se jí dotkl, drolila se v jeho prstech na jemný, lepkavý písek. Neodolal pokušení a vylezl na ni. Za stěnou objevil velkou, sytě zelenou zahradu. Voněla a protékal jí potůček, který vyvěral v jejím rohu z malé a vyšperkované barokní kašny.

Ihned si vzpomněl na Veroniku. Již tehdy ji znal a již tehdy ji miloval. Nebyla ještě tak vážná. Její rty se neustále usmívaly, důlky v tvářích k ní patřily stejně, jako její stříbřité smích. Už tenkrát byla krásná. Krásná jako malé, čerstvé poupátko, které své okolí naplňuje radostí z budoucnosti, kdy se rozvine

Pane profesore Lauschmanne, mockrát vám děkujeme, že do toho všeho dáváte tolik snahy, jak už do matematiky, tak do všech těch výletů a těch různých lentilkovejch radůstek. Jste strašně super, tak ať se vám daří!

do vzácného květu.

Natrhal ze zahrady malou kytici a přinesl ji Veronice. Když ji o svém objevu vyprávěl, cítil se jako některý z conquistadorů, kteří své koruně přinesli svými zásluhami nový, cenný kout země. Měl neskutečnou radost, když ho požádala, aby jí zahradu ukázal.

Byla z poklidné krásy zahrady unešená. Sedli si do podloubí, kde si chvíli důvěrně šeptali. Najednou se u nich objevil silný, vousatý muž. Ihned jim bylo jasné, že nastal problém. Eduard se obětoval, aby Veronika zahradníkovi unikla. Ten ho chytil za ucho a Eduard ho musel dovést za svým otcem. Výsledkem objevné výpravy byl výprask, jak ho ještě nikdy nezažil.

V dále se ozvalo ržání koně a hned na to zlostné cinkání tramvaje. Pak opět nastalo ticho. Eduard se zastavil pod pouliční lucernou a vyhrnul si límec. Bylo docela chladno. Nad jeho hlavou syčel plyn ve svítelně. Pozoroval pavouka, který se ve zdobeném litinovém rameni usadil. Rozepnul tam svou lepkavou síť, aby mouchy, které neodolaly šedě zelené záři lucerny, nemilosrdně lapil. „Není to takto i s lidmi? Hrabou a pachtí se do světla a středu pozornosti. A když se tam dostanou, tak je jejich osud v dohlednu zpečetěn. Skutečně mocní se drží v šeru. A není pod lampou největší tma?“ pomyslel si Eduard. Pavouk to patrně věděl a využil slabosti nepřítele ku svému prospěchu.

Opět Eduarda z přemítání vzrušil chladný, voňavý vánek. Pokračoval ve své cestě.

Více cítil, než viděl, že vystoupal na Petřín do sadů. Zde se s Veronikou poprvé setkali.

Byl desetiletý malý uličník a ona devítiletá dívka. Vracel se z jedné z výprav z útrob města, kde ho zastihla hrozivá bouřka. Dusné a šumící šero okolo pouze ostře osvětlovaly blesky bouřky. Vzpomněl si na Světovou výstavu, kde viděl blesky umělé. Měli je pánové, co si říkali fyzikové a fotografové. Prý dokonce uměli malovat se světlem!

Po bouře se ale sluníčko uštědřilo a zalilo vše teplým, zlatavým svitem. Vše se rozvonělo. Protože se Eduard chtěl trochu rozveselit pučící přírodou, vracel se domů přes Petřín. Právě se ledabyle loudal po romantických cestičkách, když zahlédl, jak v ještě vlhké trávě klečí dívka a trhá prosté jarní kvítí. Zbystřil a snažil se k ní nenápadně přiblížit. Podařilo se. Vypadalo to, jako by se nezajímala o nic jiného na světě než o květiny.

V mžiku se vrhl na zem, aby také nějaké květiny nasbíral. Přestože sbíral jen fialky, šla mu práce rychle od ruky. Miloval fialky – miluje fialky. Připomínají mu svou roztomilou, křehkou krásou a milou vůní Veroniku. Za chvíli měl pěknou kytici, kterou ozdobil a zpevnil mladým listím z jabloně a svázal svým pokladem – červenou hedvábnou stužkou, kterou od kamaráda draze vyměnil za dva knoflíky a jehlu. Pak se zhluboka nadechl a přistoupil k dívce, která také právě svazovala svou rozmanitou kytici modrou stuhou.

Nevěděl, co říct, a tak se stručně představil. Bez dalších okolků natáhl ruku a nabídl kytici dívce. Její obličej se rozsvítil a na chvíli se v něm odrazil němý úžas. Její modré oči se dívaly na něj a na kytici, pak ji přemohla stydlivost. Zalil ji ruměncem a sklopila

víčka s dlouhými černými řasami. Pomalu zvedla paži a kytici vzala. Pak se ale stalo něco, co by se Eduardovi ani ve snu nezdálo. Vzala svou kytici a dala ji Eduardovi. Teď byl na řadě on, aby žasl.

Od tohoto odpoledne se pak o všechno veselí i smutné s Veronikou podělili. Spolu chodili na procházky, navzájem si pomáhali se vším možným. Vzpomíná si, jak se tehdy do pozdního večera nemohl vzdát od místa, kde s Veronikou poprvé mluvil. Když se konečně pozdě večer vrátil domů, už ho ve dveřích čekal tatínek s rákoskou. Nikdy nezapomene na svou chudou, avšak Zlatou uličku, a na chvíli před spaním, kdy ho kůže páčila, ale v srdci měl klid a mír. Vikýřem z postele pozoroval hvězdy.

Nejsou to lucerny nebe, které mají hlídat naši cestu, abychom nezabloudili na naší pouti do věčného a blaženého klidu? Eduard se probral ze vzpomínek a nestačil se divit. Stál na rohu Zlaté uličky a ponocný právě pozhasínal v uličce lucerny. Přitom zpíval svou ponourou píseň a jeho těžké kroky potichu doznávaly mezi spícími domy Pražského

hradu. Eduarda obklopila naprostá tma a nad malebnou uličkou mihotavě mrkaly hvězdy. Ty samé, co se s ním o jeho radost dělily ten večer, kdy Veroniku viděl poprvé. Odemkl dveře svého domku – dvaadvacátka byla, kromě starostí, to jediné, co mu rodiče zanechali. Vstoupil do světnice a rozsvítil svou malou petrolejku. Bylo v ní málo oleje. Svítila slabě a silně čmoudila.

Rychle ze zásuvky výtáhl svůj deník, do kterého odjakživa velice šetrně a stručně psal. Nalistoval poslední stránku. Zbývalo už jen pár řádků. Nadepsal datum a pak si poznamenal: Dnes jsme si s Veronikou mluvili z duše. Milujeme se. Budeme se brát. Měla ve vlasech mou rudou stužku.

Opět vstal a ze zásuvky vyndal bleďe modrý proužek látky. Byla to pentlička, kterou Veronika před lety zavázala svou kytici. Položil ji na popsanou stránku a knihu zavřel. Zasuštěl papír, poté se Eduard usadil na svou židli z prutů. Suše zakřúpala a zaskřípěla. Plamínek v petrolejce naposledy záplál, obrysy v pokoji získaly na zřetelnosti. Pak do tmy zapraskal knot. •

Chtěla bych poděkovat paní profesorce Grecové, že je se mnou trpělivá i když nic nechápu. Také profesorce Peterkové, že mě neustále inspiruje a bratrovi Klimentovi který mě vždy povzbudí. A nakonec vzkaz mé třídě : Nikdy bych vás za nikoho ani za nic nevyměnila !!

Velké díky profesorce Kloučkové, která si dobrovolně dává spustu práce s vytvářením zajímavých úkolů a pořádá pravidelně online hodiny, které jsou opravdu přínosné, ikdyž je konverzace z AJ vlastně vyřazená z rozvrhu. Tento rok mě konverzace poprvé opravdu baví!

Děkujeme panu profesorovi dějepisu, že i při distanční výuce nám zpívá.

Miluju Veroniku Fimlingerovou.

Sebastian Sallfelner

Fotografie

Justýna Tůmová

Milostná óda na mikiny

Byl pozdní večer - deštivý máj
večerní máj - lásky čas
a zrovna první kapky spadly
když Prahou krácel pošťáků svaz

Balíčky měkké vzorně nesou
až k prahu těch, co o ně stáli
“Až do dubna dvanáctého,”
hlásí ŽRAG, “jste si objednali!”

Koně sviští, kam vítr vane
provází nás osm let
tak cválají skrz design školy
a přes mikiny jakbysmet

Roky jsme se načekali
dlouhé dny a měsíce
teď svůj AG merch už máme
ŽRAGu díky tisíce

Když nad tím tak přemýšlím
napříč svou kostnatou lebkou
ty mikiny jsou jediná věc na AG
kterou můžem nazvat hebkou!

Teda vlastně... až na plyšového medvěda
co byl naší třídě odcizen
když ho ale nepočítám
jsou to fakt mikiny jen!

Zkrátka se vám snažím říct,
že je prostě milujem!
(I pan ředitel na ně sáhl
a byl velmi spokojen) •

Moc ti děkuji Kristý, že sem se i přes koronu díky tobě zasmála... 😊

Jsi velmi zodpovědná zástupkyně třídy Miri, nemohli jsme vybrat nikoho lepšího...

Linda X. Součková

Mám doma kocoura, mám ho ráda

Mám doma kocoura a je to vskutku skvělý kamarád. Ví, kdy je správná chvíle se pomazlit, aby dostal jídlo, hlídá si své území před cizími i domácími tvory, když si lehne na postel, o jeho šlechtické duši není pochyb, a prostě je to takový parťák do nepohody, který se neštítí budit kousáním. Věřím, že spoustu dalších milovníků koček toto zná. A přesto své mazlíčky milujeme, opečováváme a mají v našem srdíčku speciální místo.

Jak je to ze strany oněch milostpánů a milostpaniček, toť otázka. Jednou mám pocit, že ten kocour nás tu má jen na doplňování jídla a vyměňování kočkolitu, jindy se zase líbí, jako by právě mazlíci se člen domácnosti pod ním měl být už nadošmrti jeho polštář. Asi bych tedy jejich vztah k lidem označila *love-ignore relationship*, poté jen záleží na povaze kočky, zda ke svému krmiteli cítí něco víc.

Náš kocour je naštěstí víc na té straně *love* než *ignore*. Častokrát jsem už přemýšlela, co by mi, kdyby uměl mluvit, řekl. *Ti voglio bene* by to asi nebylo, nevím, kde by vzal italštinu. Ale nějaké „dobře se na tobě odpočívá“ nebo „tu šunku, kterou jsi dala mně místo sebe, cením“ či „tvoje máma se o mě stará mnohonásobně lépe než ty, ale i tak ujdeš“ bych čekala. Jo, podle mě má náš kocour drsně upřímnou, přesto laskavou osobnost. Jako snad značná část koček, myslím.

Každopádně – i když se toto povídání o našem kocourovi může zdát nesmyslné ve vztahu s tématem Agónie, chtěla jsem tím říct, že i když se fráze *Ti voglio bene* vztahuje spíše na lidi, výraz nějaké náklonnosti a lásky můžeme mít i ke zvířatům. A ona k nám, jak je vidno. Minimálně v mém případě se láska k našemu kocourovi pohybuje na té snad nejčistší úrovni, kterou si pod láskou dokážu zatím představit. Občas se to tak siče nemusí zdát, ale... inu, když je unavený, promění se ve zlatíčko k zulibání. Jako každá skvělá kočka. •

Děkuji všem učitelům, že s námi přetrpěli online výuku, určitě to není legrace, když se všichni odpojují, zase připojují, vypadává jim Wifi atd. (pokud tady byly nějaké hrubky, tak se upřímně omlouvám všem češtinářům)

Jsi nejlepší kamarádka Kájo

Povídka o sakuře a ptačí třešni

Byla nudná, šedivá sobota. Celé dopoledne přišlo a vzduch byl chladný. Linda seděla doma a nudila se. Úkoly měla dávno hotové, teď jen mohla poslouchat tukání deště na okno ve svém pokojíčku. Zrak jí padl na zahradu domu. Jejich pan souseď byl vášnivý zahrádkář, a tak si před několika lety jen tak pro radost zasadil tři okrasné sakury. Zrovna kvetly. Linda měla tyto stromy ráda, ale až teď si všimla, že je jedna vysazena poněkud stranou od ostatních. Těsně vedle ní rostla planá ptačí třešeň. Jejich větve byly vzájemně propletené tak, až se tajil dech.

Lindu napadlo, že je to docela vtipné, protože sakura je vlastně třešeň pocházející z Japonska, akorát nevydává plody. Pak ale ucítila, že v tom bylo něco víc, než zahradnický humor pana souseď Čapka. Co když tam tu ptačí třešničku nevyсадil on? Co když za něj práci odvedl špaček, kterého s maminkou vždycky na jaře a v létě odhání od jahod? Linda se tomu v duchu zasmála, ale pak jí něco napadlo. Možná, že...

... sakury dříve rostly v úplně stejných rozestupech už od doby, kdy z nich byla malá semínka. Jakmile vyklíčily, seznámily se. Povídaly si, smály se spolu, a po čase se z nich staly nejlepší kamarádky. Rostly společně do krásy. Jednoho dne se ale všechno změnilo, a to jen díky jedné jediné maličkovosti – špaček si totiž musel ulevit zrovna na jejich rodné zahradě. Třešňová pecka spadla na zem a zapíchla se blízko sakur do hlíny. Dvě z nich začaly trochu brblat, že u sebe

nějaký obyčejný planý stromek nestrpí, třetí je však uklidnila (nebo si to alespoň myslela) tím, že jim řekla: „Ale holky, až vyklíčíte, určitě se nám sama představí, a cítím, že bude určitě milá, nemáte se čeho bát.“ Dvě sakury ale byly k té třetí přesto nedůvěřivé.

Když třešeň vyrostla, chtěla se se svými sousedkami sakurami seznámit. Ty dvě, co o ní pochybovaly, s ní raději nepromluvily ani slůvko, třetí se však chovala mile a přívětivě. Netrvalo dlouho a brzy se skamarádily. Jejich kamarádství rostlo, a tak třetí sakura trávil čas s ostatními japonskými třešněmi i ptačí třešničkou stejně. Jenže se stalo něco, co nechtěla ani třetí sakura, ani třešnička.

Jednoho dne byla třetí sakura z produkovaní květů tak unavená, že odpoledne usнула – toho však právě druhé dvě sakury využily. Nejdříve si začaly s třešni mile povídat, potom však ale první pronesla štiplavou poznámku o tom, jak se tu vlastně ptačí třešeň vzala.

„Je to pravda, že ses sem dostala pomocí špaččího výkalu?“

Třešnička bylo trapné odpovědět na takovou otázku.

„No ... vlastně ano.“

„No páni,“ začala se ohrňovat druhá sakura. „Já a moje kamarádky jsme byly vysazeny člověkem! Myslím, že jsme se sem na zahradu dostaly lépe než ty.“

Ptačí třešeň nevěděla, co na to říct, ale tušila, že rozhovor s těmito sakurami příjemný nebude.

„Poslouchej,“ ozvala se ale první, „myslím, že jsi pro nás moc obyčejná.“

„Proč?“

„Tak za prvé: Planě rosteš. Za druhé: Dostala ses sem více než nechutným způsobem. A za třetí: Nemáš ani zpola tak krásné květy jako my. Máš je jen bílé – my je máme růžové. Nesmím vynechat za čtvrté: Jsi málo exotická. Pan Čapek si nás sem objednal až z Japonska! A ještě za páté: Jsi vedle nás jako sedmikráska mezi lilijemi!“

A takhle to pokračovalo dál. Každický den třetí sakura odpočívala, každý den ty dvě trapičky mučily ptačí třešeň čím dál horšími urážkami. Ptačí třešeň ale přišla na způsob, jak se jim bránit – také se je pokusila urážet, ale sakury ji i přesto pokaždé hnusně odpálkovaly. Netrvalo dlouho a chování sakur přerostlo v to, čemu my lidé říkáme šikana. Zlé bylo povídání sakur; horší však bylo, že se to třešeň bála říct své kamarádce, protože si myslela, že si to s ní sakury vyřídí horším způsobem, a taky proto, že se bála, že ji třetí sakura opustí, protože si pomyslí, že jí lže. Nejhorší ze všeho ale bylo, že třetí sakura o ničem z toho nevěděla.

Až později si povšimla, že je třešeň podivně roztřesená a povadlá. Zeptala se jí tedy, co jí je. Třešeň se na ni podívala svými velkýma, hlubokýma očima a odpověděla:

„T-to t-ti n-nemůžu říct.“

„A proč ne?“

„B-bojím s-se.“

„Nemusíš se bát. Nebudu naštvaná.“

Třešniččin strach byl ale silnější než touha po svobodě, a tak jen zavřela svou korunou. Sakura se rozhodla, že počká, jak se bude situace vyvíjet, a slíbila ptačí třešni, že jí pomůže.

Zkusila dělat všechno jako každý den, nic však nezjistila. V poledne dělala, že je unavená, ale nikdo si nevšiml, že je to jen na oko. Potom zavřela oči a dělala, že spí, ale jedno oko mírně pootevřela. Ostatní dvě sakury si toho nevšimly a začaly se do ptačí třešně navážet. Najednou se třetí sakura „probudila“ a druhé dvě uslyšely její hlas:

„Nikdo, nikdo se nebude mé přítelkyni posmívat!“

„Ale ... my si s ní jen povídáme!“ odpověděla jí podlézavě druhá sakura.

„Kdyby to byl přátelský rozhovor, poznala bych to. Nikdo se ale nemůže posmívat mé jediné skutečné přítelkyni, protože je jiná! Jestli jste si toho náhodou nevšimly, třešeň z vašich uštěpačných poznámek málem zvadlá! Je mi líto, holky, ale já s vámi končím. Tohle už dál nejde.“ Ostatní sakury zůstaly stát s otevřenou pusou. Tohle se stát nemělo!

Druhý den přišel pan Čapek sakury zalít. Poznala, že se mezi sakurami něco stalo. Ucítil to, a ani vítr neševlel v jejich listech. Proto třetí sakuru s třešni přesadil na jiné místo do zahrady. Posadil je k sobě hodně blízko, protože cítil, že se vzájemně přitahují. Jako magnety.

Sakura a třešeň byly rády, že jsou konečně spolu. Aby je už nikdy nikdo nemohl rozdělit, navzájem si propletly větve. V nejmenším jim to nevadilo. Povídal si, smály se spolu, ale tentokrát to bylo něco jiného. Opravdové přátelství a neskonale štěstí.

Linda si povzdychla. Najednou si všimla, že venku vysvitlo sluníčko! Najednou spatřila pana Čapka na zahradě. Mohla bych se zeptat, jestli je to pravda! pomyslela si. Rychle, tedy vyběhla na zahradu a vyprávěla panu Čapkovi svou teorii. Pan Čapek se tajemně usmál:

„A víš, že máš pravdu? V srdci jsem věděl, že se ta sakura a třešeň přitahují jako dva magnety. Cítil jsem, že chtějí být spolu, tak jsem je dal jinam. Je jim tam mnohem lépe než na původním místě. Ono se to nezdá, ale občas tuším, že i stromy mají duši,“ řekl a opřel se o mohutný kmen sakury. Tě třetí. •

Učitelům, protože s námi mají trpělivost. :)

Miriam Žytková

Recept na jablečné růže

Ti voglio bene. Krásná slova, která znamenají „Přeji ti dobro.“ Dostala jsem nápad, jak můžete udělat radost tomu, komu přejete dobro 😊; a to pomocí následujícího receptu na sladké růžičky z jableček ...

Přísady

- Několik jablek
- Listové těsto
- Citron
- Marmeláda
- Skořice
- Cukr

Postup

- Jablka rozkrojte napůl a vykrojte střed.
- Poté je nakrájejte na tenké plátky a potřete je citronem, aby nezhnědly.
- Dejte plátky na pár minut ohřát do mikrovlnky.
- Vezměte si listové těsto a nakrájejte ho na několik pruhů, které potřete marmeládou.
- Na pruhy z těsta pokládejte plátky jablek tak, aby jejich oblouky vyčnívaly nahoru.
- Posypte plátky skořicí a cukrem a přehněte spodní část proužku přes jablka.
- Potom každý proužek s jablky srolujte do růžičky a vložte so košíčku na muffiny.
- Pečte je v troubě předehřáté na 180 stupňů Celsia asi 20 minut.

Dobrou chuť! •

Díky Bibi, žes to se mnou vydržela tak dlouho (a díky za matiku!). V.

Marta Majerová

Rozhovor s panem profesorem Hyacintem

Téma Agónie láska, resp. ti voglio bene. Co pro Vás znamená láska? Vnímáte nějaký rozdíl mezi lidskou/fyzickou láskou a láskou transcendentální?

Už samotný italský název tohoto čísla napovídá, že milovat znamená chtít dobro pro druhého. Láska pro mě tedy znamená vyjít ze sebe. Ať už v modlitbě, v přátelství nebo ve službě druhým. A zároveň schopnost přijmout druhého. Přijmout jej v jeho jinakosti, neuchopitelnosti, s jeho tajemstvím. A to opět v modlitbě, v přátelství nebo ve službě. Podstatou lásky je tedy dávání a přijímání. A jaký je rozdíl mezi lidskou/fyzickou a transcendentální láskou? Společně mají to, že stojí právě na tom dávání a přijímání. Ale Bůh je mnohem větší a zároveň mnohem méně uchopitelný... A to je podstata nádhery a zároveň náročnosti duchovní lásky.

Jaké jídlo je podle Vás ekvivalentem lásky?

Každé jídlo dělané s láskou. Vyjadřuje totiž touhu druhého potěšit a strávit s ním společný čas... Ale konkrétně? Mámin koláč!

Které roční období je Vaše nejoblíbenější a proč?

Každé má své kouzlo. Ale od malička mě fascinuje zima, která všechno přikryje sněhem. Jakoby změnila i samotnou krajinu. Ticho. Klid. Křupání sněhu... Ale taky koulovačka, sánkování, lyžování, sněhuláci...

S kým z profesorského sboru byste si založil byznys a jaký?

S Tomášem Peškem bych si založil kavárno-knihovnu. Popíjeli bychom kávu, četli knihy a pak se o nich s návštěvníky bavili...

Jakou známou osobnost byste nejraději potkal?

Z českých by to byli Marek Eben a Karel Plíhal. Jsou to mistři slova, s kterými by se mi určitě dobře debatovalo i zpívalo. A ze světových by to byl papež František. Rád bych si s ním sedl ve Vatikánských zahradách, bavil se s ním o životě, o Bohu a pak bychom společně jen tak mlčeli...

Ke které postavě z nějaké knihy či filmu byste se připodobnil?

Asi ke Kung Fu Pandě z Kung Fu Pandy ;-)

Bonus: Máte nějakou vtipnou historiku s Klimentem?

Veselých historek s Klimentem je spousta, jen se bohužel nedají psát, ale musí se vyprávět... Ale vzpomínám si na jeden pěkný zážitek, když jsme byli společně v Toulouse a bylo obrovské vedro, tak jsme šli po poslední zkoušce do obchodu, kde jsme si koupili vaničku zmrzliny, doma si pak dal Kliment nohy do lavóru se studenou vodou a pustil mi film *Slunce, seno a pár facek*... •

Marta Majerová

Zmínka o Jednom světě

Od 10. do 28. května probíhá opět festival dokumentárních filmů o lidských právech Jeden svět. Letošním tématem je Vypadá-váš, což je slovo, které jsme v online životě teď jistě mnohokrát použili. Odkazuje ale i na izolaci, ve které se spousta z nás ocitla. Na Jednom světě můžete vidět spoustu zajímavých filmů, ze kterých si vybere opravdu každý. Jsou zde české i zahraniční filmy, filmy o bezpráví, totalitě, sexualitě apod.

Až vyjde tohle číslo Agónie, bude už možná letošní Jeden svět za námi, ale ne zoufejte! Výherní filmy si můžete shlédnout na webu promátejity.cz.

Martine, jsi strašně fajn kluk. Vždycky mě dokážeš rozesmát čímkoli, co uděláš, a já jsem moc vděčná, že už jsme spolu pět let ve třídě.

Paní profesorko Roháčková, jste skvělá na češtinu a jsem moc ráda, že jste naše třídní!

Jseš skvělá kamarádka Aky, mám tě moc ráda.

Díky profesorce Steinerové, díky které mě baví Němčina ;)

*Díky za obrovskou hromadu trpělivosti! Musí to s nama být občas opravdu hrozne...
(vsem profesorum :))*

Christoph Slaměník

Západ slunce z Divoké Šárky

Vítek Frei

Dvojí bouře

*To moře, které pod okny nám hřímá,
jak zní s našimi srdci do souzvuku!
Jak v jeho bouři a v jich svorném tluku
se na tvých řadrech dvakrát sladce dřímá.*

*Já tvoji šj, noc vlny obejmám,
a oba svoji uspáváme muku,
jen potmě hledám tvoji malou ruku,
jež nudy balvany mi z čela snímá.*

*Jak ležel bych kdes na dně pohrobený
a uchvátil mne polyp storamenný,
ve objetí tvém chvěju se a bojím.*

*A čím bouř venku v chaos větší splývá,
tvé srdce slyším, jak z té vřavy zpívá,
a rty mé vodi k břehům — k bokům tvojm.
(Jaroslav Vrchlický)*

Pod okny temné burácí moře,
o útesy jako sklo se tříští,
mohutná v obloze běsní bouře,
kdo ví, zda uvidí věci příští?
Vitr odírá ze stromů lístí,
souží je tak, jak mě souží láska,
pro tebe, již krásu nezná maska,
v srdci mém i žilách krev jenom vře.
Cítím, že i z tvého nitra prýští
láska. Ta překoná věky příští.

Byl bych já byt na malé ledu kře,
s tebou v objetí zimou, která křtí,
proplul bych, ni jeden z nás neumře,
pak jako teď, drak, který oheň dští,
srdce mé činí žarem bělejší,
svou ruku do tvé pohroužil bych hned,
z hlavy pustil řadu neplodných let,
ve hrudi mé už žádná rozepře,
a na tvoji spočinul bych kýž ti.
Láska, ta překoná věky příští!

Ve podmořské jak bych vězel hoře,
tak těžký sladký je laskavý štít-
dotek tvůj, napětím div mě nedře,
vášni a láskou krev nevytryští.
Jako v krabů bych já ležel ryšti,
kraken sám držel mě u zajetí,
v tvém se chvěju a bojím objetí,
s tebou utiší se moje hoře
zas tvůj klín mě po tobě rozdychští.
Láska, ta překoná věky příští!

Poslání

A o co více burácí moře,
tím lépe slyšet srdce tvé bijští,
srdcem mým vládneš jen ty a bouře,
v ní se boky tvé zlíbané blyští.
Láska, ta překoná věky příští.

Dokončeno 8. 5. 2021 •

Anonym

Violka

Když violku doma suším,
krásný otisk květů tuším.
Drobné kvítko, bez lodyhy,
škoda stlačit mezi knihy.

U cesty si klidně rostla,
takhle jen v papíře zpustla.
Fialová vytratí se
a violka připraví se

na čestné místo v herbáři.
... v mém květinovém oltáři. •

*Moc děkuji všem profesorům, kteří přistupují k distanční výuce rozumně, nelpí na probrání
všeho podle plánu a i přes to, že už je to určitě dlouhé a náročné i pro ně, se snaží udělat online
výuku zajímavou. Moc si toho vážím.*

Děkuji paní profesorce Truhlářové za zábavnou výuku!

Kamila Bejšovcová

Aktivní okénko

Ahoj, o mnoha aktivitách se vlastně neví, přitom zamilovat se do oboru(ů) můžeš už na střední. Mým cílem je tedy šířit povědomí o možnostech, kterých můžeš ještě navíc využít,

DofE

Nebojíš se výzev? Zamiluj se také ty do zlepšování svých dovedností: uč se, sportuj a dobrovolniči!

zazijdofe.cz

interns.cz

Stáže, stáže a ještě jednou stáže. Najdi tu pravou! (spíše pro VG)

interns.cz

“Stáž? To beru!”

(konference interns.cz + Rise and Shine)

- Chceš se o stážích dozvědět více? 17.6. se připoj na konferenci!

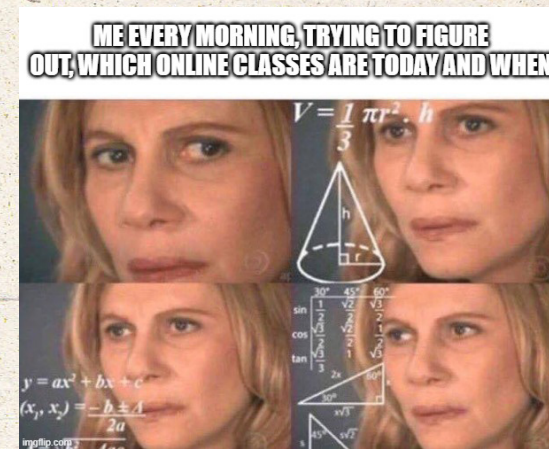
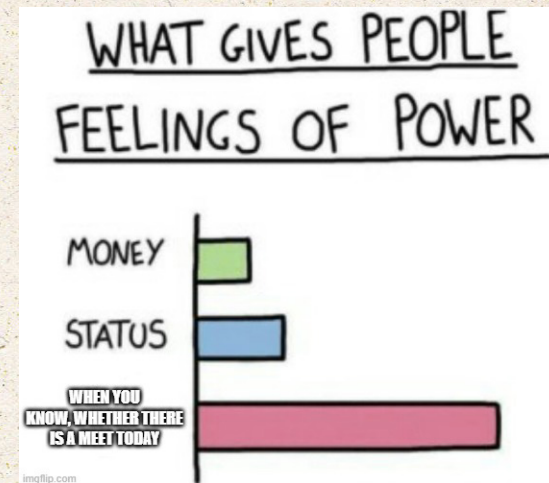
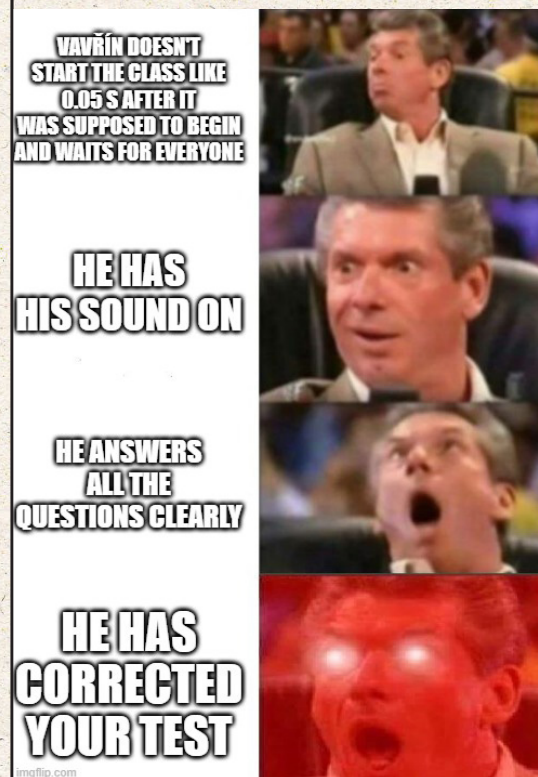
<https://www.riseandshine.cz/rise-and-shine-staz-to-beru-2021/>

Napadá Tě aktivita, kterou miluješ, ale nevíš kde hledat? Ozvi se mi na bejsovck@arcig.cz!

Truhlářová & Váňa & Pešek & Bernard & Mrzílek jsou nejlepší!

Anonym

Memes

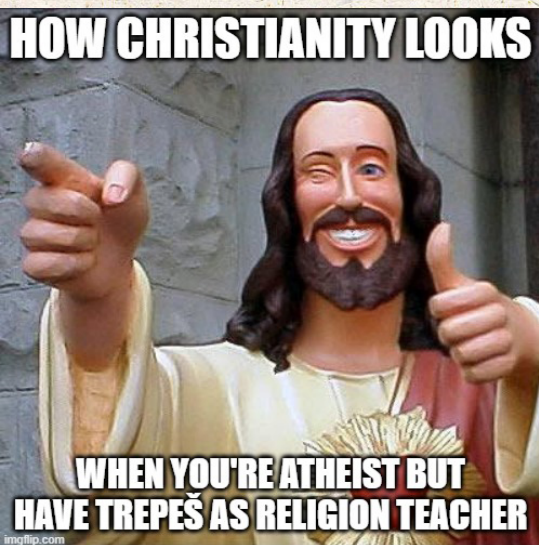
**TREPEŠ DURING
HALF OF EACH CLASS**

HOW DO YOU DO FELLOW KIDS

HOW CHRISTIANITY LOOKS

**WHEN YOU ARE AN ATHEIST
AND YOU JUST READ BIBLE
WITHOUT KNOWING THE CONTEXT**

HOW CHRISTIANITY LOOKS

**WHEN YOU'RE ATHEIST BUT
HAVE TREPEŠ AS RELIGION TEACHER**

HOW CHRISTIANITY LOOKS

**WHEN YOU'RE ATHEIST AND
HAVE MRZÍLEK AS RELIGION TEACHER**

11 1na

june

JUL 16

P	Ú	S	Č	P	S	N
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

Be a flamingo
in a flock
of pigeons.

+ 10 do

list

10 do

A series of horizontal lines for writing, with a small red circle at the beginning of each line.

JUNE
june
JULY

P	Ú	S	Č	P	S	N
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

monday

friday

tuesday

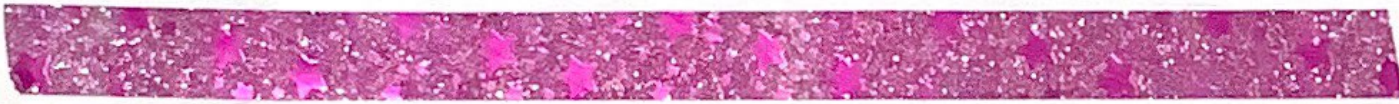
sunday

wednesday

saturday

thursday

June

MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT	SUN
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

GOALS

CHALLENGE

BOOK